Ч. 184 Пятниця 18 (30) Серпня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостваx на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Рух виборчий.

З богородчаньского повіта доносять до „Діла“, що мужі довіря з того повіта завязали дня 7 с. м. в Богородчанах передвиборчий комітет і ухвалили, щоби той тїснїйший комітет прибрав собі з цілого повіта, з селяньства і інтелїґенциї щирих руских патріотів і людий доброї волї і по формальнім уконституованю він справу виборів. Дальше пишуть до тої ґазети:

Поки-що особи кандидата на посла на серіо ще не поставлено під дискусию, а навіть обминано з певною вирахованою обережностию і рестрикциею, але позаяк справа ся, як „шило в мішку“ не утаїть ся, а уми і серця цілого повіту, як інтелїґенциї так і селяньства незвичайно сильно занятї тою поважною справою: хто по шістьох лїтах безуспішно минувших — сим разом буде вибраний на заступника і речника справ народу, а може і кривд єму заподіяних, то мимоволї піднесено, що загальна опінїя як інтелїґенциї так і з селяньства людий, що здорово і тверезо, без односторонних цїлий і особистих користий глядять на тую дуже важну і жизнену справу „биту політичного“ в повіті богородчаньскім, бажала би від серця, з найглубшого переконаня і високого поважаня побачити своїм послом пана Михайла Кульчицкого, начальника суду в Богородчанах, чоловіка рідких честнот горожаньських, котрого ціль житя: добро і спасенє народу. Муж сей єсть найсимпатичнїйшою особою нашого повіту, а що бувший репрезентант повіта, не уважав за потрібне в часі шести-лїтного пословaня, бодай раз зложити посольске справоздане, в виду такого сумного і невідрадного положеня, чей-же Вп. п. Мих. Кульчицкий від предкладаної єму кандидатури однодушно цїлим повітом не відкаже ся! До того покликує єго велике довірє народу, інтелїґенциї духовеньства, честь і добро загальне всего народу і церкви, наконець спільні інтереси краю.

З Гусятинщини доносять, що там ставлять кандидатуру маршалка ради повітової ґр. Голуховского, брата п. міністра справ заграничних. З рускої сторони не поставлено там ще ніякої кандидатури.

Після „Галичанина“ кандидує в богородчаньскім повітї дотеперішний тамошний посол Алексій Барабаш, котрого „Галичанин“ розуміє ся, захвалює і каже, що розходить ся лиш о то, щоби самі селяни богородчаньского повіта розвинули акцию в користь свого кандидата. З польскої сторони після інформациї тої же самої ґазети готов кандидувати маршалок ради повітової п. Шелиньский.

В станїславівскім повітї видвигають против кандидатури дотеперішного посла Гурика кандидатуру селянина Винничука. „Галичанин“ як легко понятно захвалює сю кандидатуру, бо єму розходить ся о то, щоби всюди, де лиш можна ставити перешкоди руским кандидатам народовцям, і каже що Винничик має широку симпатию серед селян і всякі вигляди на успіх.

В Жовкві відбули ся сими днями збори під проводом тамошного бурмістра п. Роззадовского і постановлено піддержувати кандидатуру п. Тадея Стажиньского супротив кандидатури дра Короля.

В бобрецкім повіті поставлено з польскої сторони на зборах дня 20 с. м. в Бібрці кандидатуру маршалка повітового п. Вит. Незабитовского. Селяни на зборах підносили, що хотять мати послом чоловіка з повіта, з котрим могли би сходити ся, а не такого як був доси пос. Кулачковский, котрого нїхто в повітї нїколи не видїв. Замітне і то, що так само і на зборах руского комітету жалувано ся з тої самої причини на пана Кулачковского і говорено, що він попсував шанси для всїх руских кандидатів. Вибрані на зібраню духовеньства дня 18 червня мужі довіря скликали на день 26 с. м. збір до Хоросткова. Збір відбув ся в сали громадскій під проводом о. Левицкого, віце маршалка повітової Ради дуже поважно, при участи кількадесяти священиків, кількадесяти селян і ц. к. старости, котрий явив ся на зборі приватно. На зборах промавляли оо. Темницкий, Кисїлевский, Матковский і другі, а зпоміж селян межи иншими ч. Мотика з Кривенького. Вибрано комітет виборчий, зложений в більшости з селян, котрого члени мають наглядати над правиборами по селах; головою єго став віцемаршалок о. Левицкий. Кандидата не поставлено, бо се наступить на другім зборі, що єго має скликати тїснїйший комітет, зложений з 3 сьвященців, а 6 селян, уже по переведеню правиборів. Збір той після ухвали зібраних відбуде ся в Копичинцях.

В товмацкім повіті відбули ся дня 25 с. м. другі передвиборчі збори в місточку Нижневі, скликані руским повітовим комітетом виборчим. На збори прибули яко відпоручники повітового комітету виборчого оо.: Левицкий з Сриганець, Бачиньский з Милованя і Биляньский з Горигляд, як також місцевий парох Антін Левицкий, сотрудник о. Василь Левицкий і кількадесять селян з Нижнева, Братишева, Олешева, Кучищ, Милованя, Гори-

19)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого

(Переклад з француского).

(Дальше.)

Приїхавши до міста пішли они насамперед до різника а відтак заїхали до заїзду, де Феликс Пренель виложив коні.

— Ходи — відозвав ся він тепер перший раз до Маркиля — випємо по склянцї та обсушимо ся.

Сказавши то зайшов він до великої гостинниці у присподї. Єму принесли пів лїтра червоного вина, котрим він подїлив ся з Маркилем. Він був дуже тверезим чоловіком і хвалив ся, що за трийцять лїт лиш раз був трохи упив ся, а при тім і одинокий раз в своїм житю зробив злий інтерес. З утаєним гнївом споглядав він на Маркиля а при тім попивав вина лиш по трошки.

— Завтра єго нажену — думав він собі.— Але що вдію, як єму захоче ся лишитись в сусідстві та крутити ся коло черемшини? Правдива біда з тим Маркилем, чорт би єго взяв! Сам не знаю, як єго позбути ся; вчіпив ся мене як ріпях кожуха!

Встав і став шукати сірничка, щоби ощадити свої, котрі носив при собі в кишени. Коли закурював люльку впав єму в очи великий папір прибитий на стінї, і він став єго механїчно читати.

„Нинї вечером о осьмій годинї у великій сали готелю відбуде ся вокально-інструментальний концерт, приїхавшого просто з Парижа товариства „Гармонїя“, котре на виразне запрошене Є. Вел. Царя їде до Петербурга. Репертоар зовсїм новий і богатий. Строї народні. Панна Фльорелля, звістна під сим іменем хороша Андалюзийка буде мати честь виступити перший раз перед Вп. Публикою сего міста. Пан Бартольдї, знаменитий неапольский тенор як і другі знамениті сили зі всїх сторін Европи станули під провід директора, а він сам при участи трох своїх синів виконає кілька концертових куснїв, самих найдобірнїйших, з клясичної і новочасної музики“.

По сїм слїдувала проґрама а під нею було підписане імя всечестного пана директора: Амеде Делялїр.

Феликс Пренель прочитав був вже давно той плякат, а таки не спускав очий з него, як коли-б хотїв вивчити єго на память. Нараз обернув ся до Маркиля, казав єму тут лишити ся, доки він аж не верне і вийшов.

Підсїнєм ішла як раз покоєва а він зараз спитав ї, чи той пан Делялїр мешкає тут в сїм домі.

— А вам на що? — спитала обачно молода, розумна покоєва.

— Ну, хочу знати, чи він тут мешкає?

— Тут.

— Де?

— Може дати єму знати?

— Про мене.

— Отже яке імя єму сказати?

— Яке імя? Пан Делялїр ще мене не знає, отже буде з того такий розумний як і перед тим, коли почує моє імя!

— То скажу єму хиба, що якийсь простий старий селянин допитує ся до него, і маю надію, що він не припустить — муркотїла собі дївчина під носом ідучи сходами в гору.

Феликс Пренель ішов в слїд за нею, а коли она на третім поверсї зайшла до якоїсь комнати, станув він під самими дверми, щоби чути, що она буде говорити.

— А що там? — відозвав ся до неї якийсь мужеский голос.

— Якийсь чоловік допитує ся до вас.

— То заклич єго сюди, моя красавичко.

— Дальшого запрошеня Феликсови Пренелеви вже не треба було; він отворив двері, але здивований станув на порозї.

Якийсь панок, котрому могло бути яких пятьдесять лїт, в цьвітистім турецкім шляфроцї сидїв на своїй постели як би який кравець при роботї а коло него лежало порозкладаних може пів тузина фраків, на котрих повитирані місця замащував чорнилом друкарским.

— Просимо близше, мій пане, будьте ласкаві близше! Зараз буду вам служити. По-

гляд, Долини і Петрилова. Предсїдателем зборів вибрано дра Костя Левицкого, адвоката зі Львова, (котрий під той час перебував у своїх родичів в Нижневі). По промові предсїдателя, говорив референт рускогo повітового комітету виборчого о. Софрон Левицкий о значіню заступництва краєвого для інтересів народу руского і порушив такі справи як: реґуляция рік, устрій шкільництва, закон дороговий і закон ловецкий. О. Николай Бачиньский представив вібраним справу війтів окружних а наконець о. Билиньский пояснив популярно, як належить поступати при правиборах і виборах посла. По нарадах вибрано до повітового комітету виборчого в Товмачи: Семаня Ґриджина, Семаня Мисюгу, Николу Ґрижака, Федора Ґриджина і о. Антона Левицкого з Нижнева, Йосифа Мединьского з Братишева, Івана Твердохліба з Петрилова, о. Николая Котлярчука і Івана Матїйшина з Кутищ, Василя Терлецкого з Олешева, Петра Гудиму з Юрківки, Василя Кабана з Миловань і Якова Германа з Вільшаниці. Комітет повітовий має порішити справу особи руского кандидата на посла і заняти ся дальшою акциєю виборчою.

В перемишляньскім повітї відбули ся дня 25 с. м. збори, на котрих завязано повітовий комітет виборчий, зложений з кількох сьвященників і многих селян. Кандидатури ще не поставлено. Говорено о кандидатурі дра Андрія Чайковского з Бережан, але він має бути поставлений в бережаньскім повітї. Остаточно поставлять кандидата аж збори виборців по правиборах.

З Самбірщини пишуть до „Дїла“: В нашім повітї єсть тепер аж три комітети виборчі: 1) польский під проводом маршалка повітового, котрий сам кандидує, — 2) москвофільский під проводом осївшого недавно в Самборі адвоката дра Гумецкого, — і 3) руский селяньский демократичний, в котрім єсть тенденция зґруповання селян всякої нациї. Люд бажає на кандидата лише—селянина-хлібороба, а публична гадка вже й вказує особу одного інтеліґентного господаря.

В Монастириска х бучацкого повіта відбули ся дня 25 с. м. передвиборчі збори, на котрих поставлено кандидатуру з меншої посїлости п. Артура Цїлецкого. Кандидат в своїй бесїдї зазначив, що він сам хлібороб і яко такий знає потреби селян і буде трудити ся в їх користь. Збори постановили піддержати кандидатуру п. Цїлецкого. Дотеперішний посол з бучацкого повіта п. Володислав Чайковский має убігати ся о мандат з більшої посїлости чортківского округа виборчого.

З Горлиць доносять до Kur. Lwowsk-ого, що в тамошнім повітї виринули аж чотири кандидатури: ґр. Адама Скшиньского, Войтїха Бехоньского, селянина і війта Івана Фурманека і руска кандидатура п. Менциньского, ад'юнкта судового в Горлицях. Шанси руского кандидата після згаданої ґазети суть такі, що він може мати за собою лиш 60 виборців на 192. Не треба однакож забувати — каже Kur. Lwow. — що декотрі з них вже при першім голосованю підуть за ґр. Скшиньским. Кандидат руский має отже запевнених 25 до 30 голосів.

Перегляд полїтичний.

До віденьского N. W. Tagblatt доносять з Берлина, що Є. Вел. Цїсар не вступить до Берлина анї їдучи на маневри до Щетина анї вертаючи звідтам. Лиш в такім случаю вступив би Монарх до Берлина або Почдаму, наколи-б до того часу вернула з Касель нїмецка цїсарева.

Мінїстерство справедливости виготовило проєкт закона о уряджeню домів притулку для налогових пияків. Такі доми будуть могли основувати як держава так і поодинокі краї, а право задержуваня в них пияків єсть обмежене на два роки.

Перший шеф секциї в мінїстерстві справ заграничних бар. Пасетті має бути іменований амбасадором при італїяньскім дворі.

Дотить сензацийну але трохи неімовірну вість подає півурядова італїяньска ґазета Italia. Після сеї ґазети лагодить ся Росия занятя Кореєю і оголосити над нею свій протекторат.— З Петербурга доносять, що синод залишив зовсім гадку висланя місиї до Абесинїї.

Після вістий з Ченґ-фу казав новий віцекороль стратити чотирох проводирів різнї християн в Хінї. В льондоньских кругах полїтичних кажуть, що анґлїйске правительство займе ся енерґічно охороною всїх чужинцїв в Хінї. Фльота анґлїйска возьме кілька фортів, а на случай потреби вишле в загрожені сторони і своє войско.

Новинки

Львів дня 29 серпня 1895

— **Є. В. Цїсар** дарував комітетови в Белзі, завязаному для несеня помочи погорільцям в Горі, сокальского повіта, 200 зр. запомоги.

— **Іменованя.** П. Мінїстер внутрішних справ покликав ц. к. старосту Едм. Ромера з Бжеска до служби при ц. к. Намістництві і призначив ц. к. старостів: кн. Павла Сапіґу для Ясла, Ант. Поглодовского для Бжеска та поручив ц. к. секретареви Намістництва Фр. Селецкому управу староства в Лимановій, а ц. к. секретареви Намістництва Юл. Познаньскому управу староства в Грибові.—Ц. к. Рада шкільна іменувала суплентами середних шкіл: Іґн. Кіпшковского в ґімназиї в Ярославі, Фр. Попіолка в Яслї, Казим. Нїча в ґімназиї сьв. Анни в Кракові, Кар. Опушиньского і Фр. Куся в III-ій ґімназиї в Кракові, Стан. Сроковского і Мих. Кшечковского в ґімназиї Франц-Йосифа у Львові. Людв. Бялоскурского і дра Здисл. Станецкого в IV-ій ґімназиї у Львові, Володим. Лисиньского і Конст. Войцїховского в V-ій ґімназиї у Львові, Як. Форчка в Ряшеві, Евг. Домбровского в Станїславові, Ів. Снїжка в Тарнові, Ант. Щепаньского в Вадовицях, І. Вернберґера і Мих. Сивака в школї реальній в Кракові, кс. дра Ів. Тшнадля заступником катихита при ґімназиї в Сяноцї.

— **Перенесеня.** Ц. к. краєва Рада шкільна ухвалила перености суплентів шкіл середних: дра Гр. Величка з Дрогобича до рускої ґімназиї в Перемишли, Стан. Білявского з ґімназиї Франц-Йосифа у Львові до Коломиї, Ів. Мануляка з IV. ґімназиї у Львові до Коломиї, Едм. Ценґлевича з ґімназиї сьв. Анни до III. ґімназиї в Кракові, Евг. Беґановского з ґімназиї сьв. Анни в Кракові до ґімназиї Франц-Йосифа у Львові, Алекс. Деляму з V. ґімназиї у Львові до ґімназиї сьв. Яцка в Кракові, Ів. Шуфу з V. ґімназиї у Львові до Нового Санча, Йосаф. Петрику з Перемишля до Станїславова, Тад. Витвицкого з Перемишля до Самбора, Фел. Ґонткевича з Самбора до Дрого

зволъте менї лиш мінутку часу понаправляти то, що надгриз неумолимий зуб часу!... Оґ вже й скінчило ся. — Чи можна спитати що приносить менї ту честь?

При тім пан Делялїр випняв ся у своїм шляфроцї як справдешний султан, що приймає на авдиєнциї недовірка посла якоїсь чужої держави.

Феликс Пренель став трохи в клопотї і думав собі, чи той панок не робить собі жартів з него.

— Пане — відозвав ся він наконець — я читав там на долинї в гостинници, що ви директор трупи.... артистів — правда, то так каже ся? Оґ і прийшов до вас предложити вам одного такого.

— А! Дуже добре! Сїдайте, паноньку, будьте ласкаві! Не робіть нїякої церемонїї!

Розмавляючи так схопив ся він живенько з своєї постелї, скинув купу ґазет з крісла на землю і просив Феликса Пренеля сїдати, а сам сїв собі на куфер з пукатим віком, на котрім досить трудно було удержатись.

— Отже на чім стало, паноньку?

Безцеремонність директора вирвала Феликса Пренеля з его звичайної певности.

— Та ще на нїчім — відповів він і старав ся позбирати до купи свої гадки. У мене єсть молодий чоловік, з котрого досить добрий музика, значить ся, навіть дуже добрий, знаменитий. Єму треба би зміни, і я собі думав, що він міг би на якийсь час піти з вами в дорогу.

— Чи то ваш син?

— Нї, то.... я лиш его опікун.

— А! Дуже добре! На якім же інструментї грає він?

— На флетї.

Ся проста відповідь мусїла директора очевидно дуже заінтересувати, бо він нараз схопив ся з куфра.

— Едґар! — кликнув він.

На то отворили ся зараз двері від сусїдної комнати, а той, що мав так романтичне імя, станув на порозї. Був то малий, молодий мужчина, з блїдим, запавшим ся лицем, що як-раз завязував собі з такою мелянхолїйною міною краватку, як коли-б хотїв на нїй перенести ся на тамтой сьвіт.

— Чого хочете, тату? — спитав він і видивив ся мутними очима на ранного гостя.

— По правдї сказавши, я і сам не знаю, чого я тебе кликав. Я мабуть лиш так голосно думав; от і тілько, сину!

— Та ви, тату, часто так робите.

І малий, блїдий, молодий мужчина вернув відтак назад до своєї комнати.

— То мій первородний, зірка нашого квартету, — говорив пан Делялїр дальше придушеним голосом. — Правдивий ґенїй, але сильний дух підриває слабе тїло. Видите по нїм, що его беруть ся сухоти. Єму треба відпочинку і теплого полудневого воздуха, а ми біднї волокити вибираємо ся до Петербурга, бо цар всеї Росиї зволив висказати таке бажане, а то треба уважати за приказ і велику честь для себе. Через недугу Едґара наш квартет розбив ся. Лїкар також настає на то, щоби він перестав грати на дутих інструментах, бо то на его легки не здорово.

Феликсови Пренелеви ставало вже квапно; отже скоро лиш говірливий панок трохи відпочив, відозвав ся він чим скорше:

— Пане директор, ви любите видко богато говорити, а я мало. Кождий по свому. Я хотїв би щоби ми згодили ся що-до того музики.

І як би користаючи з того, що говірливий директор замовк і дав ему прийти до слова, говорив зараз дальше:

— Отже возьмете его на кілька місяців з собою? Я хотїв би, щоби він трохи сьвіта побачив; для него було би то добре. Він, правда, в дечім трохи тупа голова, але за то грає так добре, як лиш того можете собі бажати.

— Приведіть же его до мене, нехай его почую — відповів директор, котрий у важних хвилях умів також мало говорити.

— Дайте менї насамперед слово, що приймете его, коли вам его гране на що придасть ся. Я, видите, не хочу єму того всего говорити, бо з ним не дійде ся до кінця.

— А він повнолїтний?

— Незадовго буде єму двайцять і один, але він з власної волї піде охотно з вами.

— Що-ж вам платити за него?

Феликс Пренель мало що не сказав, що „нїчого“, так дуже рад був позбути ся Маркиля. Але надумав ся инакше.

— Заплатите менї сто франків тепер, щоби було що на дорогу, коли-б єму прийшло ся незадовго вертати, а сто франків дасте єму самому по трох місяцях.

— Добре! Спишемо тепер тото на стемпли! Оґ, я забув ся! У вас в Швайцариї нема преці стемплїв! Бачите, свобода у вас, паноньку, свобода!

— Свобода? Хиба гадаєте, що у нас нема мита, нема податків і додатків до податків?

— Та же они мусять бути, мій паноньку! А з чого-ж би удержувало ся правительство? Але не говорім о полїтицї, лїпше ідіть та приведіть сюди своє чудо!

Феликс Пренель пустив ся борзо сходами в долину і застав Маркиля, що послушно сидїв на тім самім місци. Він взяв его попід руку і завів в кутик під вікно, де можна було спокійно поговорити і де нїхто не підслухав.

бича, Казим. Еліяша з Самбора до Дрогобича, Ів. Кочвару з Сянока до Самбора, Ів. Любачевского з Ряшева до Сянока, Ант. Котецкого зі Стрия до Сянока, Йос. Островского і Домініка Желяка з Золочева до Станіславова.

— Ц. к. краєва Рада шкільна ухвалила на засіданю з дня 16 с. м.: 1) Визначити на другого представителя учительства до ц. к. окружної Ради шкільної в Жовкві Льва Квасницкого, управителя мужескої школи народної в Жовкві; 2) іменувати учителями в школах народних: Ел. Поціївну в Ганчарах, Гр. Онуфрова старшим учителем 5-клясової школи мужеской в Бродах, Брон. Маєра управителем 2-клясової школи в Зимноводі, Едм. Дірля управителем 2 клясової школи в Підбережцях, о. Гр. Козицкого катихитом греко-кат. религії при школах народних в Коломиї, Жигм. Туряньску учителькою в Конюхові, Юл. Дубелтского в Дрогичівці, Ігн. Щенсцикевича управителем 4 клясової школи в Радимні; 3) іменувати суплентами в учительскій семинариї в Самборі Володисл. Сцежиньского і Вінк. Скотницкого; 4) затвердити в учительстві Йос. Шафрана учителя гімназиї в Ряшеві, а тепер провізоричного інспектора народних шкіл в Бохни; 5) зорганізувати 4 клясову школу женьску в Тернополи від 1 вересня 1896 р.; 6) вилучити громаду Новий Двір з округа школи народної в Кристинополи і зорганізувати осібну школу народну в Новім Дворі від 1 вересня 1896; 7) перемінити від 1 вересня 1895 школи народні: 1 клясову в Ланах на 2-клясову, в Нароли 2-клясову на 4-клясову, в Камінці струмиловій 5 клясову мішану на дві школи пятиклясові: мужеску і женьску; 8) приймити до відомости справоздане ц. к. інспектора краєвого з люстрациї учительскої семинариї в Тернополи і пятьох шкіл народних в збаражскім окрузї.

— Холера. В місті Тернополи лучили ся між жидівским населенем в часї від 23 серпня с. р. чотири случаї азийскої холери, з котрих один скінчив ся смертию. Для спиненя пошести заряджено всї средства осторожности і вислано на місце інспекцийного лїкаря дра Баржицкого.

— Громада Саджава з прилученою **Глебівка**, повіта богородчаньского, рескриптом ц. к. Міністерства скарбу з 20. цьвітня с. р. ч. 5872, дістали позволене безплатно побирати сировицю-солянку для годівлї худоби з жерела сільного нр. 84 в Росільнї на шести-місячний період від 1-го падолиста до 30-го цьвітня раз на все кождого року з тою увагою, щоби громадяни тої сировиції лише до поправи пашї для худоби уживали і що кожде инше ужите такої солянки потягне за собою утрату даного позволеня. Громада Саджава вправдї побирала сировицю зі свого сільного шахту через кілька лїт в подвійній скількости і два рази на місяць навіть без дозору ц. к. сторожи скарбової, але з причини, що шахт сільний залила вода до верху, а вичерпуване води потягло би значні видатки, дістала позволене побору солянки раз на все з доброго жерела в Росільнї.

— Конець лихваря. Подібною смертию, як недавно Ойзер Дімант — о котрім ми онегди писали — погиб в селї Костешті в Бесарабії кішинівский міщанин Меріякрі, лихвар, що визичав селянам гроші і нищив їх великими процентами. Минувшого тиждня приїхав Меріякрі до села Костешті, щоби оглянути свої винограднини. В часї проходу роздав ся з корчів вистріл і Меріякрі поцілений великими сїканцями в плечі упав на місци трупом. Слїдство не викрило доси убийника, але всї здогадують ся, що Меріякрі упав жертвою приватної мести.

— Найсильнїйший огонь не знищить скринки, яку недавно винайшов Варшавянин Теодор Гіль, задержуючи поки-що свою тайну. До недавна уважано каси огнетревалі т. зв. вертгаймівскі зовсїм безпечними від огню, однакож огнї виказали, що цїлком певними они не суть. Инакше, кажуть, при новім винайденю Гіля. Скринка его видержує найсильнїйшу полумінь. Проби переведені в Варшаві на зелїзници, де скринку вложено до огню з температурою до 1200°, а відтак до огню з низшою температурою, але на час цїлої години — виказали, що всїлякі схованї в скринцї папери і банкноти зістались ненарушеними, наче-б зовсїм не були в огни. З сею скринкою роблено недавно проби на виставі будівельній в Одесї. На площи вистави, в присутности членів комітету і численно зібраної публики, розложено огонь і сторожа огнева розжарювала его майже три чверти години так сильно, що спекота не дозволяла приблизити ся до огню близше, як на кілька стіп. Уставлену в серединї полумінї скринку витягнено по 45 мінутах і пересьвідчено ся, що не лише всї зложені в нїй папери, банкноти і дорогоцїнности нїчо не потерпіли, але навіть не розтопив ся ляк на кувертах. Винахідник звернув ся вже до департаменту торговлї і промислу о видане ему патенту.

— Вибухи Везувія. З цїлої Італії а й з заграниці з'їздить ся тепер до Наполї богато туристів, щоби приглянути ся вибухови Везувія. Вулькан вибухає тепер сильнїйше і викликує поважні обави. Помимо того вид, який представляють вибухи, має в своїй грозї щось притягаючого. Половина міста вдерла ся сими днями на склони гори, поораної лявою і була сьвідком пожарів, перекидаючих ся з лїсів каштанових і дубових, розсїяних по цїлій горі. Можна дійти лише до половини Везувія, бо потоки кипучої ляви всьо обгорнули, але досить дійти лише до тої точки, щоби побачити так величаві види, яких нїколи в житю не забуде ся. Гору перерізують всюди потоки огня, котрі як розтоплене золото спливають по лїсистих склонах гори. Деякі з тих потоків стоять майже непорушно, инші котять ся скоро, виливають і палять, а дим величезними клубами підносить ся в гору. Нїяке перо не зможе описати грози і величности того незвичайного виду.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних оповіщує: Тарифа товарова часть II., зшиток 1. З днем отвореня руху на зелїзници льокальній Ґепфріц-Ґрос-Зіґгартс увійде в житє додаток IV. до тарифи часть II. зшиток 1.

Австро-угорско-росийский звязок зелїзничий. З днем 1 серпня 1895 увійде в житє нова тарифа, часть I., розділ Б. і часть II.

Тарифа часть I. Спільні постанови для перевозу посилок поспішних і звичайних і т. п. в окрузї австрийских і угорских зелїзниць. З днем 1 серпня 1895 увійде в житє додаток VII. і VIII.

Телеграми.

Константина 29 серпня. Коло Сіді-бен Алї лютив ся вчера сильний вихор, підчас котрого згинуло 14 людий а 14 єсть тяжко покалїчених.

София 29 серпня. Арештовано тут 30 осіб, котрі брали участь в нападї на Доспад коло Янікеї.

Париж 29 серпня. Француска армія на Мадаґаскарі заняла 26 с. м. головну укріплену позицию Говасів в Андріба.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ[illegible]

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

— Слухай Маркилю! — відозвав ся Феликс Пренель торжественним, але все-таки так щирим голосом, що Маркиль лиш видивив ся. — Ти вже може зміркував, що менї від якогось часу щось морочить голову, що мене щось гнїває, ба гризе мене. Хочеш знати що? Моя донька Тереня була добра для тебе. Ти їй за то вдячний, але видко занадто показував то по собі, бо люди то зміркували. О нїчім більше не говорять, лиш о тобі, розповідають не одно, що зовсім не правда, бо я знаю мою Тереню! Досить, через тебе пішла про ню поговка. Розумієш?

— Так менї здає ся — відповів Маркиль як би крізь сон.

Маркиль не оправдував ся анї одним словом, бо чув ся винуватим. А хиба-ж він в дусї не старав ся переступити нераз ті границї, які дїлили его, бідного наймита, від богацкої доньки? Або хиба він того дня, коли по полудни була туча, не готов був єї обняти і сказати їй все, що наповняло его серце? А що він все ще стояв мовчки і спустив голову в долину, то Феликс Пренель говорив дальше:

— Так то, так, Маркилю; то великий смуток і ганьба для мене. Тереня не каже нїчого — ти знаєш, яка она горда. Але она чує то, що через тебе зневажена, перший раз зневажена в своїм житю.

— Зневажена? — повторив Маркиль — через то що я був би задля неї пішов в огонь і воду? Через то нїхто в сьвітї не потребує уважати ся зневаженим.

— Нема тепер часу богато говорити — перебив ему ґазда. — От що я тобі скажу: аби ту прикрість якої ти їй наробив, якось полагодити, єсть лиш один спосіб; мусиш на якийсь час піти собі від мене, піти в сьвіт з краю.

— Ґаздо! — крикнув Маркиль благаючи.

— Цить! не роби крику, бо ще нас почують.

— А що то мене обходить! Я нїколи до панни Тереиї і словом не обізву ся, буду їй всюди сходити з дороги, але не відправляйте мене, ґаздо! Я був перед тим бідним, опущеним чоловіком, котрим нїхто не журив ся — та вже ви то знаєте, ґаздо! Але ви того не знаєте, який я був нещасливий. Аж она зробила з мене чоловіка, такого як потреба. Як би менї прийшло ся не видїти єї, то мусїв би знову стати таким, як був!

— Менї не здає ся; курятко не влїзе назад до шкаралупки хоч би й хотїло. Отже май розум, Маркилю! Я би був того не погадав, що ти о нїкім не думаєш, лиш о собі! То ти так відплачуєш ся за то, що Тереня для тебе зробила? Як би ти на пару місяців пішов собі звідси десь далеко, то вибавив би-сь єї дуже з великого смутку. А не хочеш — ну, то остань ся. Тогди побачиш, як она буде плакати, люди станутъ ще гірше говорити, а ми всї разом будемо проклинати той день, в котрім ми тебе приняли до своєї хати.

Феликс Пренель розговорив ся був на добре, а в его словах було трохи й правди, але й трохи удаваня; єму би й самому трудно було сказати, де починала ся его роля.

„Побачиш, як она буде плакати" — ті слова вразили Маркиля в само серце.

— Правду кажете, ґаздо — відозвав ся він по хвили внутрішної борби. — Таки правда, що я лиш о собі думав; зроблю, чого жадаете від мене.

І на его лици проявила ся знову та прибита рівнодушність, яка паморочила его давнїйше.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.